

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154
aprilie 2017 (Anul IX) Nr. 98 (4/2017)

Constantin STANCU

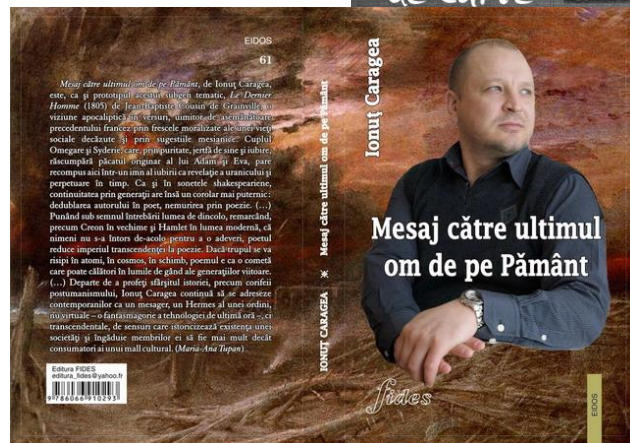
Ionuț Caragea: Poemul meu de azi (un poem pe care-l va citi ultimul om de pe Pământ)

De remarcat la Ionuț Caragea consistența proiectului. Cărțile sale au o viziune unitară, el rămâne fidel proiectului în care, iată, crede. Spre deosebire de poeții mai tineri și în plin salt peste acest timp ondulat, Ionuț Caragea consideră poezia modul de comunicare către cititor a unor valori bine stabilizate, acceptate de gândirea modernă profundă. Experiențele proprii se topesc în viziunea pe care și-o asumă. Cartea *Mesaj către ultimul om de pe Pământ**, versuri, este o carte de referință în creația sa, una care se prefăce în țipăt în fața disoluției lumilor. Poezia nu mai este joc, este un mesaj coerent, cu țintă precisă. El reduce limitele posibile la un singur om, ultimul care ar mai putea exista. Presiunea spirituală care se exercită asupra poetului se transformă în poeme dense, bine conturate și care se susțin prin mesaj, trăire, limbaj, viziune. Reducerea limitelor este condiția nașterii poemului din scriptul conturat.

Ionuț Caragea glisează dinspre lumea vizibilă în căutarea lumii profunde, metaforele sunt doar trepte, comparațiile doar semne, trimiterile riguroase descoperă o lume mai puțin vizibilă ochiului obișnuit, dar vizibilă pentru inițiat. Maria-Ana Tupan, în prefața volumului de versuri, explică pe larg argumentele acestui gen de poezie, face agere trimiteri la cărțile de filozofie și la viziunea unor mari gânditori asupra societății. Poetul apelează și la valorile creștine solide pentru a-și duce mesajul la bun sfârșit. Este bine familiarizat cu mișcările care se petrec în istorie și din această dinamică se naște poemul, mesaj al unei ordini transcendente.

Există în poemele acestea multă rigoare, poezia nu asimilează regulile stricte, dar în acest caz, ordinea ideilor are ca efect crearea mesajului. Căderea omului se poate transforma în energie pozitivă în economia întregului univers, nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, ultimul și penultimul om au capacitatea de a prinde gravitațiile.

Poetul abordează frontal dilema vremurilor, concretul are multe capcane, suferința modelează

gândurile, poemul trăiește cu brio fiecare zi. Iluziile, umbrele, visele, întunericul viu, amintirile, poezia cu cifru, întrebările care picură pe fața timpului, Dumnezeu cel activ în planurile istoriei, iubirea densă, cartea vieții, toate converg spre justificarea singurătății. Omul este singur cu sinele său, omul este singur în univers, omul este singurul care este conștient de lacrimile lui Dumnezeu. Singurătatea se sparge prin poezie, ritual și cale.

În discursul său de mesager, Ionuț Caragea caută și găsește formulele exacte ale poeziei cu mesaj: „chiar și în mlaștinile cărnii/ sufletul mirosea a floare de lotus”. Temele, ideile sale dense mișcă poemele: sunt fluturi cu aripi de cuvinte, timpul se va sparge în mii de cioburi, există un templu al singurătății pentru fiecare, sufletele se leagănă pe o pânză de păianjen, poezia este aurul negru din candela inimii, există un spectacol interzis muritorilor...

Cultura și mesajele permanente ale celor care au scris despre lume formează baza existenței: „citește o carte, zece cărți, o sută de cărți/ întoarce-te la cartea care ți-a plăcut cel mai mult/ și vei avea senzația că n-ai fost plecat niciodată dintre copertile ei” (*Spectacol interzis muritorilor*, p. 66).

Esența mesajului către ultimul om de pe Pământ se cristalizează în relația dintre penultimul și ultimul om: nemurirea! Poetul explică și se explică, este personaj:

*dar dacă eu sunt și ultimul
și penultimul om de pe Pământ
iar pace veșnică nu va fi până când
unul dintre noi nu-l va convinge
pe celălalt că există
sau că nu există*

nemurire? (Mesaj către ultimul om de pe Pământ, p. 26).

(continuare în pag. 17)

Rod al lecturilor profunde din literatura, sociologia, teologia și istoria lumii, poemele sunt străbătute de personaje interesante, de revolte și reforme, sunt modelate de legile valabile ale universului, cu nuanțe carteziene, cu multe iluminări. Înțelegându-și rolul, poetul acceptă și pune în evidență revelațiile personale.

Drama și bucuria omului sunt căutările prin câmpiile cunoașterii, omul poate reflecta măreția unui univers bine articulat:

ne căutăm adesea
în locurile din care am plecat
suntem ecourile care își caută gura
născătoare de murmur și strigăt
și sufletele care își caută
tainica încăpere a inimii
din care au peregrinat
spre alte temple mai mult
sau mai puțin sfinte (Ne căutăm, p. 62).

Ionuț Caragea folosește grafia modernă, cuvintele se leagă, punctuația este utilizată ocazional, el caută semnificantul, lucrul care poate transmite ceva important. Poemele au titluri expresive, menite să atenționeze cititorul, versurile nu au gratuitatea experienței artistice, discursul este frust, coerent, traversat de metafore sau stări lirice. El creează greutatea poemului pe o pânză ideatică menită să comunice singurătatea în tipăt.

Volumul de versuri transmite în anexe date pertinente despre autor, opera sa este pusă în valoare de cele câteva texte de critică literară care subliniază originalitatea și seriozitatea acestuia. Poetul *s-a născut pe Google*, el nu-și neagă avatarurile vremurilor, absența a ceea ce suntem, patria la care se întoarce, cerul fără scări, umbra lucidă. Autor de aforisme, el demonstrează că poate exprima esențele în puține cuvinte, că poate ajunge la carnea ideii. A susținut cronici literare pertinente despre operele confrăților, sensibil la cărțile oferite de vremurile pe care le trăiește, a apărut în antologii etc. Acceptându-și condiția limitată în timp de un destin dedicat, el explică lumii valul de poeți din care face parte: *Literatura virtuală și curentul Generației Google*.

Evadarea din manuscrise se face prin tehnica umbrei, virtualul care macină realul.

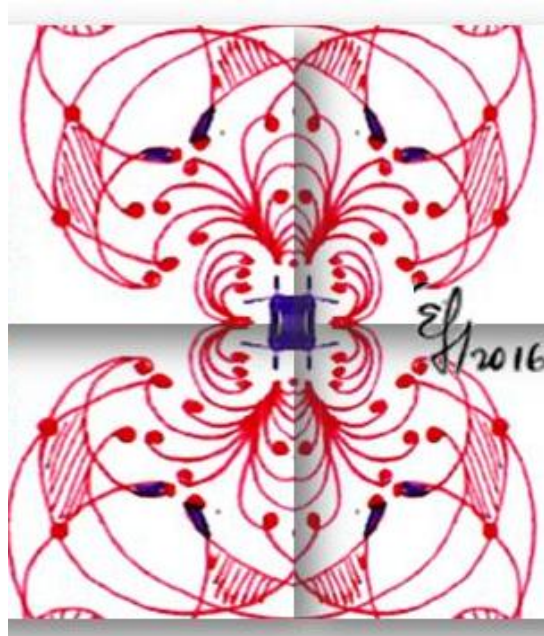
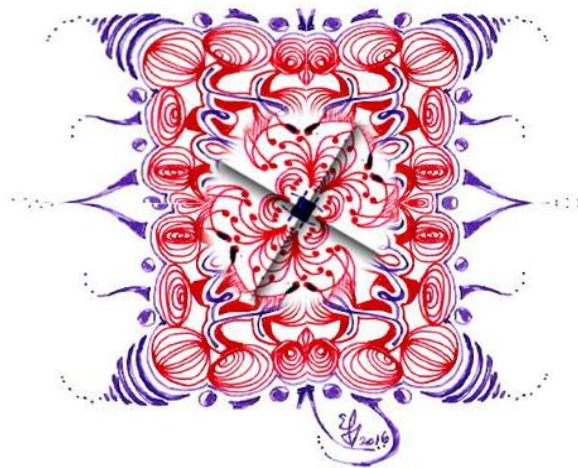
„Poet tragic în esență, desfășurând pe paginile de pânză acum scenariii originale, atacând teme mari (dragostea, moartea, patria ca locuire, neantul, abisul ființial), Ionuț Caragea își pune în fiecare text pecetea originalității și, inventiv, nonconformist, se auto-intitulează generatorul unui nou curent literar: *Curentul*

Generației Google” (Daniel Corbu, în revista „Mișcarea literară”, 2015, p. 144).

Prof. Univ. Dr. Ștefan Borbely nota în revista „Convorbiri literare” în anul 2014 că: „Voința de a fi poet și de a scrie poezie dobândește, astfel, la Ionuț Caragea, un înțeles soteriologic” (p. 141).

Poetul mărturisește: „iar mie nu-mi rămâne decât să scriu/ poezia mea este o lungă contemplație/ în fața ferestrei deschise spre neant” (*Lungă contemplație în fața ferestrei deschise spre neant*, p. 72).

*Ionuț Caragea, *Mesaj către ultimul om de pe Pământ*, versuri, Iași: Editura FIDES, 2017

desene de Elena Liliانا Fluture